

HDP ENGELLİLİK MANİFESTOSU



ENGELSİZ BİR DÜNYA
ÜTOPYA DEĞİLDİR



@yeniyasam_siz



@EngelsizHDP



Dinlemek için QR Kodu okutunuz

Seslendiren: Hatice Betül Çelebi

HDP Engelliler Komisyonu Eş Sözcüsü





Kapitalizm, yaşadığımız son yüz yıllık süreçte azami kar hırsı ve gözü dönmüş büyüme hedefleri ile, bir taraftan yaşadığımız gezegeni sorumsuzca yıkıma ve sona doğru sürüklerken, diğer taraftan insanın bizzat kendisini metalaştırdığı, insan sağlığını ve insan olmaya dair tüm erdemleri her gün biraz daha eksilttiği ve güzel olan ne varsa içine çektiği, koca bir kara deliğe dönüşmüştür.

Silah sanayinin, kar uğruna çıkarttığı savaşlar, mayınlı alanlar, sürdürülebilir doğal tarım yöntemlerinin terk edilmesiyle büyüyen endüstriyel tarım sektörünün etkileri, pestisitler, GDO'lu tohumlar, mega kentlerdeki ağır metaller, radyasyon, barınma ve sağlık hizmetlerinin yetersizliği,

akraba evlilikleri, aile içi şiddet, trafik kazaları, depremler, iş kazaları ve benzeri nedenler engelli nüfusunu her gün biraz daha arttırmaktadır.

Dünyada ve yaşadığımız ülkede, bölgede, ilde hatta mahallede kaç engelli bireyin yaşadığını tam olarak bilmiyoruz. Engellilik durumuna göre dağılımları yansıtan istatistikler, gerçek rakamların çok altında kalmaktadır. Gerek yerel gerekse küresel kaynakların göstermek istemediği gerçek engelli nüfusunun, mevcut rakamların çok üstünde olduğu öngörülmektedir. Uluslararası ölçekten bakıldığında, Dünya Sağlık Örgütü'nün verilerine göre dünya nüfusunun bir milyardan fazlasında çeşitli engellilik durumları mevcuttur.

%12

Türkiye'deki engelli oranı

ENGELLİLİĞİ TANIMLAMAK İSTEDİĞİMİZDE HANGİ BAKIŞ AÇISINA SAHİP OLDUĞUMUZ ÇOK ÖNEMLİDİR

Türkiye 'de engelli nüfusuna ilişkin sistematik bilgi, ilk kez 2000 yılında gerçekleştirilen genel nüfus sayımında elde edilmiştir. Sonraki yıllarda bu alanda bir çalışma yapılmazken örnekleme yöntemi ile yapılan tahminler üzerinden bazı rakamlara ulaşılmıştır. TÜİK'in 2002 yılında açıkladığı verilere göre nüfusumuzun % 12,29 engelli bireylerden oluşuyor. Hali hazırda Türkiye'de engelliliğe ilişkin kapsamlı, güncel, erişilebilir, kamu hizmeti planlamasında kullanılabilir bir veri tabanı yoktur. Var olan veriler birbiri ile kıyaslanabilir, güncel, tüm engelli gruplarını kapsayıcı içerikte ve kullanışlı değildir.

Birleşmiş Milletlerin Engelli Hakları Sözleşmesine göre "Engelli kavramı, diğer bireylerle eşit koşullar altında topluma tam ve etkin bir şekilde katılımlarının önünde engeller olan, uzun süreli fiziksel zihinsel, düşünsel, ya da algısal engelleri bulunan kişileri içermektedir."

Ülkemizde yürürlükte olan 5378 sayılı Özürlüler kanuna göre ise "Engelli; Doğuştan veya sonradan herhangi bir nedenle bedensel zihinsel, ruhsal, duyuşsal, ve sosyal yeteneklerin çeşitli derecelerde kaybetmesi nedeniyle toplumsal yaşama uyum sağlama ve günlük gereksinimlerini karşılama güçlükleri olan ve korunma, bakım, rehabilitasyon,

danışmanlık ve destek hizmetlerine ihtiyaç duyan kişi" olarak tanımlanmaktadır.

İlgili kanunda yapılan engellilik tanımı ülkemizde toplumun çoğunluğunun engellilik konusundaki taşıdığı negatif algının resmileştirilmiş dışı vurumu gibidir. Mevcut tanımlama, engellilik konusundaki yaklaşımın tıbbi modelde ısrarındır.

Tıbbi modeldeki yaygın kabul; eksikliğin, işlevsizliğin, anormalliğin, başarısızlığın, tıbbi sorunun bireyde olduğudur. Sorunu yaşayan birey şanssız, talihsiz ve trajik bir yaşama sahip olmaktadır. Bu durum tamamen bireye aittir. Sorumlu olan da tamamen bireyin kendisidir.

Bu yaklaşıma göre kusur kişinin kendisindedir. Bu nedenle tıbbi model önyargıları ve ayrımcılığı doğallaştırır ve meşrulaştırır. Geleneksel bireyci tıbbi model engellilik konusuna sağlıklı olan - hasta olan, normal olan - anormal olan şeklinde yaklaşarak, bireyi kendi normali için restore etme yönündeki ısrarından vazgeçmez. Bu modelde engelli bireyler vatandaş olarak kabul görmezken, korunmaya ve bakıma muhtaç gösterilmek suretiyle yetkisizleştirilmiştir.

Geleneksel tıbbi bireyci model, bireyin engel durumuna odaklanarak birey üzerindeki negatif algıyı besleyerek onları "öteki" kılmaktadır. Bu modelde benzer beden özelliklerine sahip olan çoğunluk "biz"; farklı beden özelliklerine sahip azınlık "öteki" dir.





Biz iyi olan, öteki kötü olandır. Sosyal olarak inşa edilmiş bu engellilik kültüründe, biz ve öteki eşit olamaz. Toplumsal eşitsizliğin sürdürülmesi engelli bireylerin eğitim alma hakkı, işgücüne eşit katılım hakkı, aile kurma hakkı, sosyal güvenceden faydalanma hakkı, sosyal ve kültürel yaşama katılım hakkı gibi onurlu ve özgür bir yaşamın olanaklarını sağlayan tüm haklardan mahrum kalmayı beraberinde getirir. Tıbbi modelin söylemi ile yaratılan engellilik kültüründe engelli birey sosyal dışlanma ve ayrımcılığa maruz kalmaktadır.

Türkiye’de engellilik; ırkçılık, cinsiyetçilik ve inançlar alanında

gözlemediğimiz ayrımcılık ve sosyal baskının farklı bir türüdür. Toplumumuzda engelli bireylere yönelik “ön yargı”, “korku”, “görmezden gelme”, “düşük beklenti” şeklinde kökleşmiş inanç kalıpları engelli bireylere ve ailelerine yönlendirilen sosyal dışlanma ve ayrımcılığın en temel sebeplerindedir.

Eşit hakların inşa edilmemesi, sosyal dışlanma ve ayrımcılık beraberinde sosyal izolasyon ve yalnızlığı getirmektedir. Engelli nüfusuna yönelik beklentiler ve tanımlamalar sosyal ve kültürel unsurlarca yapılandırılırken mevcut beklentileri karşılayamayacağı düşünülen engelli bireyler, “dışarıda bırakılmaya” maruz kalırlar.

Bu “dikkate alınmama” halinin bizzat kendisi, sosyal izolasyon ve yalnızlaştırmadır. Sosyal organizasyonlardaki başarısızlıklar, görmezden gelen ve pasivize eden sosyal politikalar da engelli bireyleri nesnelleştirmek suretiyle sosyal izolasyona mahkum etmektedir.

Geleneksel tıbbi modelin oluşturduğu kültürde ve uygulana gelen politikalarla çizilen olumsuz resimde, engelli bireyin etiketlenmesi ve damgalanması kaçınılmaz olmuştur. Tarih boyunca engellilik üç temel yaklaşım üzerinden etiketlenmiştir. Engelliler, tarihsel süreçte ilk olarak "tehdit edici" , daha sonraları "yük" ve son tahlilde de "aciz" olarak damgalanmışlardır.

Kabul gören "aciz" etiketlemesi, beraberinde korumacı ve acımacı anlayışı da inşa etmiştir. "Yardıma muhtaç", "acınan", " ikinci sınıf görünen" toplumsal damgalamaların varlığında; görme engelli bireyin avucunun içine zorla para konması, ortopedik engelli bireyin talep etmediği halde yardım amaçlı kolundan çekiştirilmesi,

engelli bireylerin vücudunun anatomisinin meraklı gözlerle takip edilmesi, engelliliğe yüklenen damgalama işlevinin toplumda karşılık bulan davranışsal örneklerindedir.

Engelliliğin tarihsel inşasında, üretim biçimindeki değişimler belirleyici olmuştur. Feodal toplumlardaki engelli bireyler, evlerde, tarım alanlarında, beceri ve yetenekleri ile edindikleri meslekler ile küçük ölçekteki iş yerlerinde çalışma imkanı bularak toplumsal yaşamın içinde var olmuşlardır.

Endüstrileşme ve kapitalizm ile birlikte üretim işleyişi tamamen değişmiştir. Üretim artık tarlalarda evlerde, küçük atölyelerde değil, fabrikalardadır. Bu yeni işleyişte hız, kar ve zaman her şeydir. Dolayısıyla farklılıkları olan bedenlerin seri üretime katkı sağlayacak yeterliliğe sahip olamayacağı öngörülerek engelli bireyler üretim süreçlerinden dışlanmıştır.



Kapitalizm, kendinden önceki sınıflı toplumlarda oluşan engellilik kültürünü devralmakla birlikte, üretimin dışında bıraktığı engelli bireylerin, toplumun sırtındaki yük ve aciz bedenler olarak görüldüğü ve damgalandığı, daha negatif bir engellilik kültürünü inşa etmiştir.

Günümüze değin süre gelen geleneksel tıbbi model ile inşa edilmiş engellilik kültürünü besleyen hakim ideolojilerin uyguladığı sosyal politikalar, var olan sorunları çözebilme kabiliyetine sahip değildir. Mevcut engellilik kültürü içinde kurulan ve sayıları binlerle ifade edilebilecek engelli STK 'lerinin kahir ekseriyeti de var olan engellilik kültürü zehrinden payını almıştır. Pratikleri, çoğu kez sorunları çözmekten ziyade engelli olmaya ilişkin toplumda yerleşmiş olan "olumsuz" resmi pekiştirmiştir. Kitle iletişim araçlarındaki popülist sunumlarda yer alan engelliliğe dair "olumsuz" tanımlamaların da resmedilen negatif algıya yaptıkları katkı, su götürmez bir gerçektir. Engelliliğe yönelik ayrımcılık medya ve sosyal medya üzerinden, muhtaçlık, hastalık ve acizlik algısıyla yeniden üretilerek temellendirilmektedir.

Sayıları artık milyonlarla ifade edilen bu "Büyük Azınlık" her konuda olduğu gibi politikada da marjinalleştirilmiştir. Yıllardır Engellilik sorunlarının bir insan hakları ve demokrasi sorunu olduğu göz ardı edilmiş, bu sorun günümüze değin politik mücadele hattı içinde uğrunda mücadele edilmeye değer bir alan olarak kabul görmemiştir.



Hakların Demokratik Partisi, yıllardır dışlanarak ayrımcılığa uğrayan, toplumsal eşitsizlik ile hak ettiği insan haklarından mahrum bırakılan, sosyal izolasyon ile yalnızlaştırılan, etiketlenerek damgalanan milyonlarca engelli birey ve ailelerinin sorunlarının geleneksel tıbbi model ile çözülemeyeceğini ve bundan hareketle sorunun çözümüne yönelik yeni bir paradigmaya ihtiyaç olduğunu savunmaktadır.

HDP Engellilik manifestosu, bu yeni bakış açısındaki ilkelerin belirlenmesi, parti çalışmalarına ışık tutması ve bu ortak değerlerde birleşen tüm kurum ve kişilerle birlikte, iyileştirici ortak dili ve yeni bir engellilik kültürünü inşa etmek adına referans alınabilecek bir kaynak olmayı amaçlamaktadır.

ENGELLİLİK PARADİGMASI

Hakların Demokratik Partisi, geleneksel bireyci tıbbi modelin söylemini ve bu söylemle yaratılan engellilik kültürünü reddeder. Engelliliğin bu yeni paradigması bütüncüdür. Engellilik sorununun ancak sosyo-politik modelin kabulü ve yeni bir engellilik kültürünün inşası ile çözüleceğini savunur.

HDP ENGELLİLİK PERSPEKTİFİ

En doğru tanımı ile Engellilik; Kapitalist sistemin devamlılığını sağlayan egemen ideolojilerin idealize ettiği ve normalleştirdiği beden algısının dışında olma halidir.



HDP, kapitalist sistemin zihinlere kodladığı normallik algısını sorgular. Çarpıtılmış ve metalaştırılmış, resmi ideolojinin dayattığı tek tiplendirilmiş beden algısını "normal" olarak kabul etmez.

"Tam" ve "Eksik" düalitesi söylemiyle iki karşıt uç olarak inşa edilen, Ableizm (Sağlamcılık) ideolojisini reddeder. Toplumsal normu; tam-sağlam olarak kabul ettiren; bu norma uymayanlarınsa ayrımcılığa maruz bırakıldığı, Ablesit yargılarla mücadele eder, normu sorgular ve dönüştürür.

HDP, engelli mücadelesinin bir insan hakları ve demokrasi mücadelesi olduğunu savunur.

Geleneksel bireyci tıbbi modelin noksanlık, eksiklik, anormal ve patoloji olarak yaptığı tanımı kabul etmez. Sosyo-politik modelin bakış açısından Engellilik; farklılık, bedensel ve nörolojik çeşitliliktir. Sahip olunan bu zenginlik tıpkı cinsiyet ya da farklı bir ırk gibi ele alınmalıdır.

HDP, engelli bireysel bir durum olarak değil, engelli birey ve toplum arasında oluşan bir etkileşim olarak görür. Mevcut sorunu kamusal bir sorun olarak kabul eder. Çözümleri kamusal bir çerçevede sunar.

Geleneksel bireyci tıbbi modelin ısrar ettiği üzere restore edilmesi ve düzeltilmesi gereken engelli bedeni değil, asıl



restorasyona ihtiyaç duyan ön yargı, klişeler, erişilemez bilgi, erişilemez binalar ve sosyal organizasyondaki başarısızlıklardır.

HDP, engelli bireylerin bedenlerine ait farklılıklara ve bedensel realitelerine, oldukları haliyle var oluşlarına saygı duyulması ilkesini savunur. Burada bir reddediş değil, engelliliğin kabulü söz konusudur.

Toplumsal bir eşitlik, fark gözetmeksizin değil tüm farklılıkların gözetildiği bir eşitlik anlayışı ile gerçekleşebilir.

HDP, engelli bireylerin bedenlerini değil ancak dışarıdaki koşulları eşitleyerek bu sorunun çözüleceğini savunur.

Bunun için "DENKLEŞTİRME" ilkesini şiar edinir.

Denkleştirme ilkesi engelli bireyin bedensel farklılığına göre dışarıdaki yaşamın yeniden organize edilmesi şeklinde uygulanır.

Ekonomik, sosyal, kültürel, fiziksel tüm koşullar denkleştirildiği zaman, engellilik durumu ortadan kalkar.

Toplumun haklar sağlamadaki yetersizliği ve engelli bireyin toplumun tamamından ayrı tutulması durumu, engelliliği oluşturan en önemli sebeptir. Yaşanılan eşitsizlik bedenden değil toplumdaki kaynaklanmaktadır.

HDP, engelli bireylerin toplumun dışına itildiği, yalnızlaştırıldığı,

ötekileştirildiği, sosyal yaşamdan koparıp eve kapatan sosyal politikaların, yardım adı altında yapılan ayrıştırmaların, kamplaştırmaların tamamına karşıdır.

Yaşam tüm farklılıkları ve renkleri ile birlikte anlamlı ve güzeldir. Farklılıklar, toplumun en temel gerçekliği ve zenginliğidir. Bu nedenle Engelli bireylerin eğitim, seyahat, tatil, barınma, istihdam, sosyal ve kültürel yaşama dahil olma koşullarının, ayrıştırılmış, izole edilmiş fiziksel ortamlarda gerçekleşemeyeceğini kabul eder. Tüm düzenlemelerin toplumla iç içe, bir arada olacak şekilde yapılması gerektiğini savunur. Zira bir eşitlikten bahsediyorsak; Engelli bireyin yaşamın tam da kalbinde olması gerektiği görmezden gelinemez. Bu yüzden ayrı kafeler, ayrı tatil köyleri, ayrı sınıflar, ayrı ulaşım araçları değil, birlikte bir yaşamın organizasyonu gereklidir.



HDP, engelli olmaya ilişkin, toplumda oluşturulan negatif kültürel resmedilişin karşısındadır. Bu nedenle kullanılan günlük konuşma ve yazı dilinin, mevcut negatif kültürü besleyecek içeriklerden arındırılması gerektiğini savunur. "Kötürüm toplum", "Kör ve sağır iktidar", "Kör basın", "Körle yatan şaşı kalkar", "Körler, sağırılar birbirini ağırlar", "Politik körlük" gibi kullanılan kalıpların, yazılı ve görsel basında, müfredatta, kürsüde, ekranda ve her an karşımıza çıkan sayısız ifadede, bu olumsuz kültürün inşasına yaptığı katkıya dikkat çeker ve toplumun tüm etkin dinamiklerine bu konuda duyarlı olması yönünde çağrı yapar. Nitekim eşitsizlik önce dilde başlar ve eşitsiz bir dil her zaman yaralar.



HDP, yıllardır adeta bir kangrene dönüşmüş ve politik mücadele hattının dışında bırakılmış, ihmal edilmiş milyonları aşan engelli nüfusun sorununu, bir demokrasi mücadelesi olarak görür ve kendi politik mücadelesi olarak içselleştirir.

Sorunun çözümü adına partinin tüm dinamiklerini, demokrasi ve insan hakları savunucusu olan gerek engelli dernek, federasyon, konfederasyon, inisiyatif gibi yapılanmaları gerekse diğer Sivil Toplum Örgütlerini, ortaklaşmak adına sorumluluk almaya çağırır.

Zira Engellilik, bireyin kendisinde değil toplumun ön yargı, tutum ve bakış açıları ile bizzat yaşamın içinde oluşturulmaktadır.

Dolayısıyla çözüm, toplumun tüm katmanlarının değişip dönüşmesi ve hakların yasal düzenlemelerle güvence altına alınması ile mümkün olacaktır. Bunun için ise ihtiyacımız olan kolektif bir çaba ve seferberlik ruhudur.

HDP, yıllarca kendileri için kurulan cümlelerde, birer nesne olmaktan öteye gidememiş olan engelli bireylerin, yaşamlarının öznesi haline getirilmesi gerektiğini savunur.

Bunun için yeni paradigmanın inşasında ön saflarda yer almaları, yetkilendirilmeleri, etkin görevler almaları yönünde öncülük eder. Gerekli mekanizmaların kurulması için çalışır.

HDP, engelli bireylerin onurlu, özgür ve bağımsız yaşam hakkını her şeyin üstünde tutar.

HDP, aileye/haneye ve devlete bağımlı kılan sosyal politikaların karşısındadır. Kişinin doğduğu ya da engelliliğin olduğu andan itibaren bağımsız bir biçimde yaşamını organize edecek koşulların oluşturulmasını savunur. En önemli konu; eğitim alma yaşında olanların gerekli organizasyonlar yapılarak toplumun diğer fertleri ile eğitim alma hakkının sağlanmasıdır.

HDP, engelli bireyin aldığı eğitim ile birlikte uzmanlaştığı pozisyonlarda istihdam edilmesini ve istihdam edilebilmesi için ihtiyaç duyulan sosyal organizasyonların da evrensel tasarımıyla yeniden yapılandırılması gerektiğini savunur.

Eğitim imkanı olmayan engelli bireylerin, bağımsız yaşam koşullarına ulaşabilmesi adına uygun bir meslek veya beceriye kavuşturulması gerektiğini, meslek becerisi kazanmış engelli bireyin özgürce yaşamını idame ettirebileceği istihdamın sağlanması için gerekli düzenlemelerin yapılmasının, toplumun ve yetkililerin sorumluluğunda olduğu gerçeğini kabul eder.

Eğitim alamayan, meslek edinemeyen ya da eğitim ve meslek becerileri olduğu halde istihdam edilmeyen engelli bireylerin, hane içindeki diğer aile fertlerinden bağımsız bireyler olduğu kabulünden hareketle yaşamlarını idame ettirebilmeleri adına asgari ücrete eş değer bir "Temel Yurttaşlık Geliri" ödenmesini hak görür. Bu şekilde engelli bireylerin mutlak yoksulluğa karşı korunarak, hak ettikleri onurlu yaşam hakkına kavuşmalarının, mücadelenin temel ilkesi olduğunu savunur.





HDP, engelli bireylerin günlük yaşama dahil olmasının önünde en büyük engel olan sosyal organizasyonlardaki yetmezliklerin hızla giderilmesine; binalar, yollar, ulaşım araçları, okullar, evler, sağlık tesisleri, işyerleri, kapalı ve açık mekanlar dahil olmak üzere toplumsal yaşamın tüm alanlarının "Evrensel Tasarım" a uygun olarak yeniden düzenlemesi gerektiğine dikkat çeker. Unutmamalıdır ki engelli bireylerin varlığının adeta inkarı sayılacak mevcut mimari yapılanma, bağımsız yaşam hakkının önündeki en büyük engeldir.

HDP, bağımsız yaşam hakkını koruyan evrensel tasarımların hayata geçirilmesi işinde en büyük görev ve sorumluluğun yerel yönetimlerde olduğunu kabul eder.

Yerel yönetimlerin evrensel tasarımla engelsiz şehirler inşa etme görevlerinin en önemli sorumluluklarından biri olduğunu düşünür. Tüm bu inşa aşamalarında engelli bireylerin birer özne olarak yetkilendirilmesini, yaşamın her alanında olduğu gibi engelli bireylerin yerel yönetimlerde de görev almasının, yapılan değişikliklerin uygun standartlara ulaşabilmesi adına gerekli bir ön koşul olduğunu savunur.

İstihdam, kamu hizmetleri, özel sektörün yanı sıra mücadelenin yürütüleceği tüm politik alanlarda olumlu eylem ve eşitleyici mekanizmaların desteklenmesini gerekli görür.

HDP, engelli bireylerin sosyal yaşama katılımı adına başlatılan engelsiz yaşam

inşasının, organizasyonların, sosyal politikaların, eğitim, istihdam ve yaşam alanlarının, oluşturulacak yeni ve bağımsız bir kurumca denetlenmesini savunur.

Bu kurumun; engelli aktivistler, engelli Sivil Toplum Kuruluşları ve diğer Sivil Toplum Örgütlerinin katılımıyla oluşturulmasını, bağımsız ve özgün bir işleyiş adına gerekli görür. Yeni engellilik paradigmasının ve engellilik kültürünün yeniden inşa çalışmalarında bu bağımsız yapının, denetleyici ve lokomotif bir güç olacağı gerçeğinin önemini vurgular.

Kapitalist sistem, aynen insan bedenindeki bir kanserli hücre gibi hareket etmektedir. Sermaye, sistemini korumak,

daha da zenginleşmek için var olan yer altı ve yerüstü kaynaklarını bünyesine katmak amacıyla istilacı özelliğini sürdürmektedir. İnsanlık, binlerce yıllık evrensel tarihten ders çıkarmadan tuzağa düşüp, aynı senaryoyu yaşarken, savaşlar milyonlarca insanın ölümüne yol açmaktadır.

Savaş, istisnasız olarak yıkım, gözyaşı, çığlık, yokluk, yoksulluk, talan, tecavüz, terk edilmiş, yok oluş ve ölüm demektir. Militarist duygularla başlatılan savaşlar sonrasında çoğu zaman ölenlerin sayısı konuşulur. Oysaki savaşlar, engelliliğin seri üretime dönüştürüldüğü bir fabrika gibidir. Bu kaosta sadece binalar değil, insan bedenleri, ruhları ve bütünlükleri de paramparça olur.





Dolayısıyla savaşlarda, engellilik ve ölüm madalyonunun iki yüzü gibidir. Savaşların en çok etkilediği fakat hiç bahsedilmeyen önemli bir çoğunluk ise savaş öncesinde yaşamlarını engelli olarak sürdüren bireylerdir. BM Engelli Hakları Sözleşmesi madde 11 "devletlere engelli bireyleri olumsuz koşullardan koruma ve güvenliğini sağlama" görevi verse de savaşan tarafların gereğini yapmadığını tüm dünya olarak tecrübe ediyoruz.

Özellikle otizm ya da down sendromu gibi nöro-çeşitliliği olan grupların, alışlageldik düzenlerini kaybetmeleri yaşama olan güveni kaybetmelerine eşdeğer bir içeriğe sahiptir. Şiddetin var olduğu ortamda en büyük yıkımlar, bu kişilerin duygu dünyalarında yaşanmaktadır.

HDP, ölümü kutsayan istilacı savaş politikalarını reddeder. İnsanı, doğayı ve yaşamı koruyan, onurlu bir barışı var eden politikalar üretir. Hali hazırda ülkemizde yaşayan, savaşın en toksik etkilerine maruz kalan göçmen mültecilerin ve savaş sırasında, ya da öncesinde engelli olan göçmen mültecilerin, BM Engelli Hakları Sözleşmesinin ilgili maddelerinin uygulanması yoluyla korunmasını ve güvenliklerinin sağlanmasını savunur.

HDP, engelli göçmen mültecilerin uğradığı çoklu ayrımcılıkla mücadeleyi öncelikli görür. Barınma, sağlık, eğitim, erişilebilirlik ile ilgili sorunların giderildiği ve yaşadıkları acıların bir an önce azaltılması için ön yargıların ortadan kalktığı, sevgi dolu bir toplumsal yaşamın inşası için mücadele eder.

Engelliler olarak ifade edilmek suretiyle, nesnelleştirilen mevcut nüfus, bu genel başlık ile adeta cinsiyetsizleştirilmektedir. Oysa ki engelli kadınlar, engelli olmalarının dışında "Kadın"dır, aynı zamanda. Engelli kadınlar, ataerkil toplumun kültürel ezberinden miras alınan beden kodlarını, bu kodların kadın bedenine yüklediği rolleri yerine getiremeyen "hasarlı" bedenler olarak tanımlanarak, hem kadın hem de engelli olmalarından kaynaklı çifte ayrımcılığa maruz kalmaktadır. Etnik ve inanç kimliklerinin ilave olduğu durumlarda ise ayrımcılığın şiddeti artmakta ve çoklu ayrımcılığa dönüşmektedir. Engelli kadınlar taciz, tecavüz, ihmal ve istismarın cinsel, duygusal ve fiziksel biçimlerine toplumun diğer fertlerine göre daha yoğun maruz kalmaktadır. Çifte ayrımcılık ve sosyal baskı; eğitim, iş, ekonomik statü, sağlık, aile, sosyal ve kültürel alanların tamamında ortaya çıkarak, engelli kadınların bağımsız bir birey olarak yaşama haklarını gasp etmektedir.

Engellilik, kadınların hiçbir şekilde dışında kalamadığı bir sorundur. Zira engelli olanın, ya kendisi kadındır ya da engelli çocuğu doğurandır. Engelli olan çocuğu doğurmak, sağlamcı normlarla şekillenmiş kolektif toplum algısında kabul gören bir durum değildir. Bu yüzden bir taraftan engelli çocuğu dışlayan sistem, diğer taraftan kadını da sağlam çocuk doğuramayan olarak görüp, ayrımcılığa maruz bırakmaktadır. Genellikle bir çocuğun dünyaya gelişinin iki bedenin genetik katılımıyla olduğu gerçeği göz ardı edilerek eş, aileler ve toplum, olandan kadını sorumlu tutmaktadır. Bazı durumlarda ise erkek, engelli çocuğu kabul etmemektedir.



Çocuğu ile fiziksel ve duygusal bağı olan annelerin çocuklarını terk etmesi söz konusu olmazken, sonsuz bir sabır ile mayalanan yürekleriyle bu kadınlar, yaşamlarının geri kalanında engelli çocuk ile bağımlı ve zorluklarla dolu yeni bir yaşama başlamaktadır. Yolu yalnız yürümek zorunda kalan kadınların dayanacakları tek güç, taşıdıkları katıksız ve sınırsız sevgi olmaktadır.

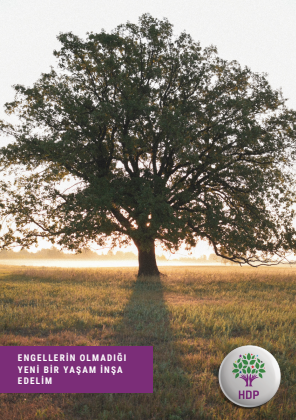
HDP, kadın sığınma evlerinin engelli kadınların ihtiyaçları gözetilerek, erişilebilir hale getirilmesi gerektiğini savunur. Engelli çocukların anneleri ile birlikte kalacakları sığınma evleri ve annelerin ihtiyaç duydukları zaman aralıklarında hizmet verebilecek gündüz destek merkezlerinin kurulması için mücadele yürütür.

Engelli kadınların sorunlarını, yükselen kadın mücadelesinin bir parçası olarak içselleştirir.

Engelli kadına uygulanan ayrımcılıkla mücadele ederek, engelli kadınların hak ve özgürlüklerini güvence altına alan politikaların üretilmesine öncülük eder. Kendini ifade edemeyen ve eyleme dönüştüremeyen birey ve grupların özgür olamayacağı bilincinden yola çıkarak, engelli kadının politik yaşamın tüm alanlarındaki temsiliyetini önemli ve gerekli görür.

HDP, engelli nüfusunu oluşturan milyonların görmezden gelinerek toplumsal, mekansal, siyasal ve kültürel yaşamın kurulamayacağı, eşitlik mücadelesinin toplumun tüm farklılıkları ile kucaklaşarak birlikte verilmesi gerektiği inancıyla, önce kendi içinden başlayarak engellerin ortadan kaldırıldığı yeni bir yaşamı inşa etmeyi şiar edinir.

**ENGELSİZ BİR DÜNYA;
TOPLUMSAL DOĞANIN TÜM
FARKLILIKLARINI YÜCELTEN,
BARIŞÇIL, EKOLOJİK VE
DEMOKRATİK BİR TOPLUMDA
ÜTOPYA DEĞİLDİR.**



ENGELLERİN OLMADIĞI
YENİ BİR YAŞAM İNŞA
EDELİM

